

Tato kritická studie některých nejpoužívanějších učebnic italštiny v České Republice, v Itálii a jinde spočívá ve zhodnocení a porovnání pěti učebnic italštiny, s nimiž jsem měla možnost pracovat jako studentka i vyučující italštiny. Následně byly učebnice podrobeny jednotlivým hodnotícím kritériím a byly porovnány jako nástroje sloužící jak studentům, tak vyučujícím. Mezi skutečnostmi, které vyplývají z tohoto hodnocení, bych ráda zdůraznila fakt, že jedním z největších problémů zde srovnávaných učebnic je nezahrnutí italských reálií jako nedílné součásti učebnice. Mezi vybranými pěti manuály pouze Studio italiano, učebnice určená anglofonním studentům, může být z tohoto hlediska hodnocena jako dostačující. Tato učebnice také jako jediná z pěti hodnocených obsahuje velké množství opakovacích lekcí. Ostatní čtyři učebnice italštiny opakování buď nezahrnují vůbec, nebo jej ponechávají jen jako jakýsi méně významný, doplňující prvek. Další problém, který se objevuje u hodnocení učebnic, je pořadí gramatických jevů. V tomto ohledu se jeví učebnice Italština pro samouky naprosto nevhodná nejen pro samostudium, k němuž je určena, ale i pro studium ve třídě s učitelem. Je to učebnice, která může studenta od studia italštiny zcela odradit. Impulsy, kterými jazyková učebnice může přispět ke studentově motivaci, nemohou být v hodnocení učebnic zanedbávány. Učebnice Studio italiano je v tomto ohledu ze všech vybraných učebnic především díky volbě textů jistě nejpovedenější.

Cílem této diplomové práce není žebříček vybraných pěti učebnic od jedné k pěti. Tato komparativní studie, v níž jsou zohledněny poznatky didaktiky cizích jazyků a také mé osobní zkušenosti studentky a vyučující italštiny, se pokouší především zdůraznit některé vlastnosti vybraných učebnic italštiny, které mohou být snadno zobecněny a aplikovány na jazykové učebnice všeobecně, a také poukázat na některé lingvodidaktické metody a strategie posledních čtyřiceti let, které tyto učebnice uvádějí v praxi.